

POSTANOWIENIE

Dnia 23 stycznia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada (przewodniczący)

SSN Zbigniew Kwaśniewski

SSN Barbara Myszka (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa T. Spółki Akcyjnej z siedzibą w P.
przeciwko E. Spółce Akcyjnej z siedzibą w P.
o nakazanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 23 stycznia 2014 r.,
zażalenia strony pozwanej
na postanowienie Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 25 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa (...),

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) odrzucił zażalenie pozwanej na postanowienie tego Sądu z dnia 19 czerwca 2013 r. o nadaniu klauzuli wykonalności wydanemu w sprawie wyrokowi Sądu pierwszej instancji. Stwierdził, że w świetle art. 394¹ § 2 k.p.c. zażalenie jest niedopuszczalne, gdyż zaskarżone postanowienie nie należy do kategorii postanowień kończących postępowanie w sprawie (art. 373 w związku z art. 370 i art. 397 § 2 k.p.c.).

W zażaleniu na postanowienie z dnia 25 lipca 2013 r. pozwana podniosła zarzut naruszenia art. 394¹ § 2 k.p.c. przez przyjęcie, że postanowienie sądu drugiej instancji o nadaniu klauzuli wykonalności wyrokowi sądu pierwszej instancji nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, i art. 373 w związku z art. 370 i art. 397 § 2 k.p.c.

przez przyjęcie, że wniesione zażalenie jest niedopuszczalne. W konkluzji wniosła o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 2 k.p.c., w sprawach, w których przysługuje skarga kasacyjna, zażalenie przysługuje także na postanowienie sądu drugiej instancji kończące postępowanie w sprawie z wyjątkiem postanowień, o których mowa w art. 398¹, a także postanowień wydanych w wyniku rozpoznania zażalenia na postanowienie sądu pierwszej instancji. W świetle przytoczonego przepisu podstawowe znaczenie dla oceny dopuszczalności zażalenia na postanowienie sądu drugiej instancji ma – obok kasacyjnego charakteru sprawy – rodzaj postanowienia, a ściśłe to, czy może być ono zakwalifikowane do kategorii postanowień kończących postępowanie w sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego za utrwalone można już uznać stanowisko, że postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności nie jest postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie, ponieważ nie kończy sprawy jako całości poddanej pod osąd. Użycie przez ustawodawcę w art. 394¹ § 2 k.p.c. dopełnienia „w sprawie” oznacza, że nie można zaliczyć do kategorii kończących postępowanie w sprawie tych postanowień, które zamykają tylko jakiś fragment sprawy lub jej boczny nurt, rozstrzygają kwestię wпадkową albo finalizują postępowanie pomocnicze bądź czynności przygotowawcze. Nadanie klauzuli wykonalności następuje natomiast w postępowaniu pomocniczym, toczącym się poza ramami sprawy głównej (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 16, z dnia 27 stycznia 2006 r., III CZ 107/05, OSP 2008, nr 6, poz. 70, z dnia 2 października 2007 r., II CZ 73/07, OSNC-ZD 2008, nr C, poz. 76, z dnia 4 października 2007 r., V CZ 54/07, nie publ., z dnia 8 kwietnia 2009 r., V CZ 12/09, nie publ., z dnia 23 marca 2011 r., V CZ 3/11, nie publ., z dnia 21 listopada 2011 r., II PZ 33/11, nie publ., z dnia 13 czerwca 2012 r., II PZ 22/12, nie publ. i z dnia 6 lutego 2013 r., V CZ 73/12, nie publ.).

Podzielając to stanowisko trzeba stwierdzić, że postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 19 czerwca 2013 r. o nadaniu klauzuli wykonalności nie podlega zaskarżeniu zażaleniem. Niezaskarżalny charakter ma tym samym

postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 25 lipca 2013 r. o odrzuceniu zażalenia na postanowienie z dnia 19 czerwca 2013 r.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁶ § 3 w związku z art. 398⁶ § 2 i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowił, jak w sentencji.

db